

КОНЦЕПТ ЛЮБОВІ ТА ЙОГО ВЕРБАЛІЗАЦІЯ В СУЧАСНІЙ ЛІНГВІСТИЦІ

Дружбяк Світлана Володимирівна,

доцент кафедри прикладної лінгвістики
Національного університету «Львівська політехніка»
ORCID ID: 0000-0001-8971-9852

Панчишин Дарія Олександрівна,

здобувач вищої освіти кафедри прикладної лінгвістики
Національного університету «Львівська політехніка»
ORCID ID: 0009-0006-8481-9882

Статтю присвячено вивченню концепту «любов» як складного багатовимірного явища, що має глибоке філософське, культурне й мовне підґрунтя. Виявлено, що сучасна лінгвістика інтерпретує концепт «любов» крізь призму його багатозначності та контекстуальної варіативності: від романтичного й духовного почуття до трансформативної сили й джерела емоційних переживань. Окрему увагу зосереджено на вербалізації цього концепту на лінгвістичному рівні (лексичному, морфологічному, синтаксичному, стилістичному) та його художньому відтворенні у різних літературних творах, де любов постає як родинна прив'язаність, дружність, турбота, доброзичливість і романтичне почуття. Стаття показує, що концепт «любов» є універсальним і водночас культурно детермінованим явищем, яке у мовленні набуває різноманітних форм вираження, поєднуючи когнітивні, емоційні й соціальні аспекти людського буття. У статті узагальнено результати попередніх досліджень, які демонструють багатошарову структуру концепту «любов» та його неоднорідність у відтворенні. Зокрема, виокремлено основні семантичні компоненти цього концепту, поєднання яких формує широку палітру значень і емоційних відтінків. Аналіз художніх текстів показав, що любов може бути вербалізована не лише як інтимне почуття, а й як родинна близькість, братерська підтримка, щирість і турбота у міжособистісних стосунках. При цьому важливу роль відіграють мовні засоби: звертання, нестливі слова, граматичні структури та стилістичні засоби, що підкреслюють ніжність і щирість почуттів. Показано, що в різних контекстах концепт «любов» отримує нові смислові акценти – від символу духовної єдності до маркера культурних традицій. Таким чином, дослідження доводить, що вербалізація любові у сучасних творах є не лише відображенням індивідуального досвіду, а й універсальною стратегією конструювання ціннісної картини світу. Концепт «любов» у сучасній лінгвістиці постає як багатовимірне явище, що інтегрує емоційні, когнітивні та культурні смисли. Перспективним напрямом подальших досліджень є вивчення механізмів його вербалізації у різних дискурсивних практиках, що дозволить глибше розкрити універсальність і специфіку цього феномену.

Ключові слова: концепт, вербалізація, концепт «любов», складові концепту.

Druzhbiak Svitlana, Panchyshyn Dariia. Concept of love and its verbalization in modern linguistics

The article is devoted to the study of the concept of “love” as a complex multidimensional phenomenon with deep philosophical, cultural, and linguistic foundations. It has been found that modern linguistics interprets the concept of “love” through the prism of its polysemy and contextual variability: from romantic and spiritual feelings to transformative power and a source of emotional experiences. Particular attention is focused on the linguistic level of verbalization of this concept (lexical, morphological, syntactic, stylistic) and its artistic realization in various works of art, where love appears as family attachment, friendship, care, kindness, and romantic feelings. The article aims to show that the concept of “love” is a universal and at the same time culturally determined phenomenon, which takes various forms of expression in speech, combining cognitive, emotional, and social aspects of human existence. The article summarizes the results of previous

studies that demonstrate the multilayered structure of the concept of "love" and its heterogeneity in linguistic realization. In particular, the main semantic components of this concept are highlighted, the combination of which forms a wide range of meanings and emotional nuances. An analysis of literary texts has shown that love can be verbalized not only as an intimate feeling, but also as family closeness, brotherly support, sincerity, and care in interpersonal relationships. At the same time, linguistic embodiment plays an important role: forms of address, terms of endearment, grammatical structures, and stylistic devices that emphasize tenderness and sincerity of feelings. It has been shown that in different contexts, the concept of "love" takes on new semantic accents – from a symbol of spiritual unity to a marker of cultural traditions. Thus, the study proves that the verbalization of love is not only a reflection of individual experience, but also a universal strategy for constructing a value-based picture of the world. Thus, the concept of "love" in modern linguistics appears as a multidimensional phenomenon that integrates emotional, cognitive, and cultural meanings. A promising direction for further research is to study the mechanisms of its verbalization in various discursive practices, which will allow for a deeper understanding of the universality and specificity of this phenomenon.

Key words: concept, verbalization, concept of "love," components of the concept.

Вступ. У сучасному мовознавстві поняття концепту посідає одне з провідних місць, оскільки саме воно забезпечує зв'язок між мовою, мисленням і культурою. Особливу увагу дослідників привертають концепти, які відображають універсальні смисли, властиві людському світосприйняттю. До таких належить концепт *любові*, що вважається одним із ключових у мовній картині світу, адже віддзеркалює як індивідуальний, так і колективний досвід, акумулює ціннісні орієнтири та культурні традиції.

Вивчення концепту *любові* важливе не лише з огляду на його філософську чи психологічну глибину, а й через способи його мовної репрезентації. Вербалізація цього концепту дозволяє простежити, які смисли та емоційні відтінки закріплені в національній мовній свідомості, як змінюється його наповнення у сучасному дискурсі та які мовні засоби виявляються найбільш продуктивними для його вираження.

Мета статті. З'ясувати змістовні та структурні особливості концепту «любов» в сучасній лінгвістиці та простежити специфіку його вербалізації, визначивши основні дискурсивні стратегії, за допомогою яких цей концепт реалізується.

Виклад основного матеріалу. У лінгвістиці термін «концепт» має багатозначне й неоднозначне трактування. Це зумовлено тим, що концепт є абстрактною ментальною категорією, яку неможливо безпосередньо спостерігати, що й відкриває широкі можливості для його різноманітного інтерпретування. Концепт розглядають, як узагальнену одиницю мислення, яка репрезентує певну порцію впорядкованих знань – ідеальну сутність, що виникає в результаті досвіду вза-

ємодії людини з навколишнім світом, її практичної та інтелектуальної діяльності, а також на основі взаємозв'язків із уже сформованими концептами в її свідомості [3, с. 67].

Концепт трактується як ментальна одиниця пам'яті й мислення, яка зберігається в індивідуальній або колективній свідомості та відображає специфіку мовно-культурного досвіду. Як відомо, термін «*концепт*» має латинське походження (від *conceptus* – «задум», «поняття») і був уведений у філософський обіг середньовічним мислителем П'єром Абеляром, який розглядав концепти як божественно даровані першообрази людського мислення [5, с. 53].

Пізніші визначення ще більше деталізують це поняття. Згідно з одним із них, концепт – це окреме ментальне утворення, що виконує функцію базової одиниці когнітивного коду людини. Воно має відносно чітку внутрішню організацію, є результатом індивідуального та колективного пізнання, та містить енциклопедичну інформацію не лише про сам об'єкт або явище, а й про соціальну інтерпретацію та оцінне ставлення до нього. Типово концепт включає три ключові складові: чуттєво-образну, змістово-інформаційну та інтерпретаційну [3, с. 67].

У сучасному мовознавстві термін «концепт» трактується по-різному, і запропоновані дефініції охоплюють широкий спектр підходів. Поширеним є погляд, згідно з яким концепт має певний зв'язок із філософським уявленням про «реальну ідею» та може розумітися як формулювання, мисленнєвий образ чи домінантна думка, що визначає ідейний зміст художнього твору [7, с. 373]. Водночас, на відміну від абстрактної ідеї, літературний концепт завжди забарвлений емоційно, що

дозволяє говорити про нього як про ідейний пафос твору [4, с. 56].

В. Голобородько акцентує на відмінності між художнім образом і концептом: образ постає як властива мистецтву форма відтворення реальності, яка має більш конкретний і відносно усталений характер, тоді як концепт функціонує на рівні свідомості як узагальнена, абстрактна ментальна одиниця [1, с. 316].

Ми вважаємо, що концепти можна поділити відповідно до способу їх мовної репрезентації. Зокрема:

1. Повністю вербалізовані концепти, які знаходять своє відображення в мові через різноманітні лексичні засоби – окремі слова, стійкі словосполучення, фразеологізми та ідіоми.

2. Частково вербалізовані концепти, що існують переважно на рівні індивідуальної або колективної свідомості, але не отримують активного мовного втілення в процесах комунікації. Для повного й системного розуміння феномена концепту необхідним етапом є аналіз його внутрішньої структури.

А. М. Приходько виокремлює три основні складові структури концепту:

1. Понятійний субстрат

Закріплюється у вигляді денотативної одиниці, яка відображає окремий фрагмент знання про певне явище чи об'єкт дійсності. Цей компонент виконує семантичну й стилістичну функцію, впливаючи на процеси ідентифікації, усвідомлення та мовної репрезентації концепту реципієнтом.

2. Перцептивно-образний адстрат

Пов'язаний із чуттєвим і емоційним сприйняттям концепту, а також з тими асоціативними та візуальними образами, які він викликає у свідомості.

3. Ціннісний (волоративний) епістрат

Ключовий елемент концептуальної структури, що фіксує ставлення до концепту в межах аксіологічної системи певної культури й визначає його значущість для мовної спільноти [10].

У науковій традиції доволі часто концепт ототожнюють із поняттям. Така ідентифікація пояснюється їхньою спільною ментальною природою: обидва формуються через аперцепцію, що ґрунтується на внутрішньому рефлексивному досвіді. Ідея тлумачити концепт як різновид поняття бере свій початок

ще у середньовічному концептуалізмі, представниками якого були У. Оккам, Т. Гобс та Р. Абельяр [4, с. 56].

На нашу думку, однією з фундаментальних характеристик концепту є його тісний зв'язок із системами знань, культурними кодами, психологічними процесами та ціннісними орієнтирами певного етносу. Саме ці аспекти формують основу для різноманітних дефініційних моделей (далі – ДМ), що використовуються у науковому дискурсі для пояснення природи концепту.

Серед них ми виділяємо кілька ключових:

1. Концепт як епістемічне утворення

Виходить із того, що концепт є носієм знань, які виникають у результаті поєднання логічних, гносеологічних та когнітивних процесів.

2. Концепт як (психо)ментальне утворення

Тлумачить концепт як продукт людської свідомості, внутрішню ментальну конструкцію.

3. Концепт як (етно)культурне утворення

Підкреслює роль етнічного і культурного чинника у формуванні концепту як колективного досвіду певної соціальної спільноти.

4. Концепт як (прагма)регулятивне утворення

Акцентує на функціональному потенціалі концептів у дискурсі, їх здатності впливати на комунікативну поведінку, задавати норми, стратегії й стереотипи спілкування в межах конкретної культури.

5. Концепт як аксіологічне утворення

Ґрунтується на категорії духовної цінності та фіксує систему уявлень про моральні орієнтири: добро і зло, справедливість і кривду, любов і ненависть, красу й потворність тощо.

У сучасному мовознавстві тлумачення поняття «концепт» здебільшого ґрунтується на двох основних підходах – лінгвокогнітивному та лінгвокультурологічному. У межах першого підходу концепт розглядається як ментальна одиниця, що функціонує в межах психічних і когнітивних ресурсів людської свідомості. Він являє собою структуру знань та досвіду, яка зберігається в пам'яті, інтегрується у ментальний лексикон і формує частину концептуальної системи мови, відображаючи загальну картину світу, зафіксовану в людській психіці [11, с. 96]. У межах лінгвокультурологічного підходу концепт (зокрема культурний концепт) трактується як

фундаментальна одиниця культури, що слугує носієм і концентрованим виявом колективного культурного досвіду та цінностей етносу.

Вважаємо за доцільне підкреслити, що лінгвокогнітивний і лінгвокультурологічний підходи до аналізу концепту не суперечать один одному, а, навпаки, доповнюють різні аспекти цього складного феномена. Концепт як ментальна структура в індивідуальній свідомості водночас відображає та відкриває доступ до концептосфери культури, тобто колективного знання й досвіду соціуму. У свою чергу, концепт як культурна одиниця – це репрезентація накопиченого культурою колективного досвіду, який згодом засвоюється окремим індивідом. Відмінність між цими підходами полягає у напрямку аналітичного руху: у лінгвокогнітивному аспекті він спрямований від індивіда до культури, тоді як у лінгвокультурному – від культури до індивіда. Таким чином, поділ на зовнішній та внутрішній вектор сприйняття концепту є радше методологічною умовністю, оскільки в реальному пізнавальному процесі ці вектори утворюють єдину, багатовимірну динамічну систему [11, с. 96].

У різні епохи любов трактувалася по-різному: від тілесної сили в Аристотеля до духовного прагнення до ідеалу у Платона та жертвовної агапе в християнстві. Від Ренесансу до XVIII століття любов розглядалася як філософська та моральна категорія (Фічіно, Бруно, Кант, Гегель, Фіхте), поєднуючи етичні, соціальні й особистісні аспекти. Романтизм возвеличував її як духовну і моральну цінність, а у XX столітті фокус змістився на сексуальність і психологічні аспекти, підкреслені працями Фрейда і Фромма, які акцентували активні складові любові – турботу, відданість і пізнання [9, с. 242-246].

Сучасні дослідники розглядають концепт «любов» як багатовимірне явище, що охоплює щире емоційне почуття, об'єкт любові, духовне тяжіння та інтимні взаємини [2, с. 220]. Літературні приклади показують його реалізацію на різних рівнях: у дитячих стосунках і дружніх контактах, у романтичних і сімейних зв'язках, а також як джерело життєвих орієнтирів та душевних переживань [2, с. 220]. Таким чином, сучасне бачення концепту підкреслює його багато-

плановість, емоційну глибину та соціокультурну детермінованість.

Особливу авторську і знакову характеристику емоційних станів, почуттів і відчуттів любові в романі відображає їх амбівалентна природа, що проявляється через застосування епітетичних конструкцій, метафоричних образів, порівнянь і парафраз. Контрастне втілення любовних переживань досягається за допомогою контекстуальних зв'язків лексем з протилежними ціннісними смислами, докладних і багатошарових описів складних психоемоційних станів, а також відтворення внутрішніх портретів персонажів на фоні мальовничих українських пейзажів і природних картин [2, с. 221].

Концепт «любов» відзначається багатшаровою семантикою та складною багатовимірною мовною реалізацією. У художньому творі він проявляється на різних мовних рівнях:

1. Лексичному – через ласкаві та пестливі слова.
2. Морфологічному – за допомогою різних частин мови, їх форм і граматичних моделей.
3. Синтаксичному – у реченнях та їхніх елементах, що відрізняються комунікативною метою й емоційним забарвленням, а також у складних синтаксичних конструкціях.
4. Стилiстичному – через художні засоби та фігури, зокрема епітети, повтори, антитези тощо [8, с. 121].

Деякі дослідники вважають, що емоційно-телеономний концепт «любов» є складною ментальною структурою. Це надзвичайно широке поняття, яке охоплює різноманітні аспекти людського життя і супроводжує людину впродовж усього її існування: любов до батьків і дітей, любов до рідної землі, любов до самого себе, романтичні почуття, фізичний потяг – це лише частина можливих проявів любові. Ще в античності греки розділяли любов на три основні складові – духовну (агапе), душевну (філео) та тілесну (ерос). Агапе означає щире відданість певній особі чи ідеї (наприклад, іншій людині, Богу, родині), філео – це прихильність або захоплення кимось чи чимось (другом, улюбленою піснею, хобі), а ерос – фізичний потяг між партнерами [6, с. 60].

З трьох базових складників любові формуються сім можливих комбінацій, що відображають різні відтінки людського ставлення

до об'єкта: 1) ерос; 2) філео; 3) агапе; 4) ерос + філео; 5) філео + агапе; 6) ерос + агапе; 7) ерос + філео + агапе. Різна інтенсивність кожного елемента зумовлює ще більшу варіативність емоційного спектра, який узагальнено позначають як любов. Ерос вважається найперехіднішою формою: з часом він може трансформуватися в інші типи почуттів, наприклад, у любов-прив'язаність (філео), або поступово зникати [6, с. 60].

Ми проаналізували концепт «любові» у сучасних дослідженнях, аби побачити як, він виявляється у різних художніх творах. Зокрема, у романі Едіт Несбіт «Діти залізничі» концепт «любові» постає як багатогранне явище, що охоплює різні рівні людських стосунків. Він простежується у щирій прив'язаності дітей до батьків, у теплих та турботливих взаєминах між подружжям, у братерсько-сестринській підтримці та взаємній відданості, а також у дружньому й доброзичливому ставленні героїв до людей навколо. Особливу увагу привертає мовне оформлення цього почуття – пестливі звертання до матері (Mother, Mammy, Motherlove), що символічно поєднують образ матері з самою сутністю любові. Таким чином, Несбіт створює художній образ любові як гармонійної сили, що об'єднує родину, формує моральні цінності дітей та виявляється у відкритості до світу й інших людей.

Також, ми проаналізували твори О. Генрі і Е. Сігала. Аналізуючи концепт «любові» у межах цих творів ми побачили три семантичні групи цього концепту: любов – як почуття, де письменник описує прив'язаність і захоплення; любов-шлюб, де любов є обов'язком і вмінням тримати свою обіцянку перед коханою людиною; третьою семантичною групою є концепт «любов-святість» – який описує любов сакральним почуттям, що наділяє людину святістю з неземними рисами. Варто й згадати роман Наталії Гурницької «Мелодія кави у тональності кардамону», де концепт любові уособлює пристрасть і заборонене кохання між графом Адамом Родзінським та простою дівчиною Анною. Ми помітили, що сучасні письменники відійшли від стандартизованого відображення концепту «любові» – як чогось палкого та вічного, і характеризують це почуття як жагу до життя, самовідданість і турботу про себе. Наприклад, у книзі Світлани Таран

«Ми завжди були разом» дівчина Римма, дізнавшись про важку хворобу зрозуміла, наскільки є швидкоплинним життя, і почала цінувати й любити себе по-справжньому.

Індивідуально-авторське втілення концепту «любові» у романі Григорія Тютюнника «Вир» подається через лексико-семантичні варіації, зумовлені контекстом, і реалізується як на поверхневому, так і на глибинному рівнях смислового плану. Зокрема, у творі осмислюються такі значення [2, с. 220]:

1. Любов як романтичне почуття до представника протилежної статі.
2. Любов як глибоке духовне єднання.
3. Любов як трансформативна сила, що визначає життєві орієнтири людини.
4. Любов як джерело душевного болю та переживань.

Ці сенси виражені не лише прямо – через уживання відповідних іменників, прикметників, дієслів і прислівників, – а й опосередковано, завдяки авторським метафорам, асоціативно насиченим описам навколишнього світу, які передають емоційний стан персонажів без вживання прямої лексики на позначення любовних почуттів. Наприклад, любов, що вербалізується у понятті «ризик», «переживання» та «душевний біль» яскраво висвітлена у творі Людмили Волок «Дівчина без сукні», де секретарка Яна отримує напередодні Нового Року як подарунок сукню своєю мрією з безліччю таємниць, які їй необхідно розкрити. Також, у творі Дарини Гнатко «Він звав її Сандрою» любов перевіряє головну героїню, та є цією перетворювальною силою, завдяки якій героїня розуміє свій сенс життя, роздумує про своє буття і зустрічає кохання свого життя.

Ми зауважили, що у творі Болеслава Пруса «Лялька» концепт любові вербалізується як рушійна сила, яка пов'язана з егоїзмом, і набуває нового, гібридизаційного звучання: стосунки Станіслава Вокульського та Ізабелли Ленської символізують суспільну недоступність, що проявляється у «ляльковій красі», яка нав'язана суспільством. На нашу думку, це з однієї сторони збагачує бачення вчених на цей концепт, а з іншого боку – дещо обмежує «силу любові» та опускає її на кілька сходинок з сакрального почуття до чогось земного та матеріального.

Концепт любові є складним, багатограним і динамічним явищем, що перебуває на

перетині філософських, психологічних, культурологічних та лінгвістичних дискурсів. Його зміст постійно еволюціонує під впливом історичних, соціокультурних, релігійних і наукових змін. Від міфологічного й релігійного трактування до філософського осмислення, від ідеалізації романтичної любові до її критики у філософії ірраціоналізму чи психоаналізі – любов розглядається як основоположний елемент людського буття. У сучасному гуманітарному знанні любов дедалі більше сприймається не лише як емоція чи інстинкт, а як комплексне поняття, що включає когнітивні, моральні, соціальні та комунікативні складники. Це свідчить про те, що любов є не лише особистим переживанням, а й важливим елементом культурної свідомості та суспільного життя.

Висновки. Термін «концепт» має багатозначне й неоднозначне трактування. Це зумовлено тим, що концепт є абстрактною ментальною категорією, яку неможливо безпосередньо спостерігати, що й відкриває широкі можливості для його різноманітного інтерпретування. Концепт розглядають, як узагальнену одиницю мислення, яка репрезентує певну порцію впорядкованих знань – ідеальну сутність, що виникає в результаті досвіду взаємодії людини з навколишнім світом, її практичної та інтелектуальної діяльності, а також на основі взаємозв'язків із уже сформованими концептами в її свідомості.

Концепт «любов» є багатовимірним і мультимодальним явищем, що поєднує емоційні, духовні, моральні та соціокультурні аспекти людського життя. Його зміст змінювався

історично: від тілесної сили в античності та жертвової агапе в християнстві, через філософські й моральні інтерпретації Ренесансу, класичної та романтичної епох, до психологічних і екзистенціальних трактувань ХХ століття. Сучасні дослідники підкреслюють багатоплановість концепту, що реалізується на різних мовних рівнях (лексичному, морфологічному, синтаксичному, стилістичному), через різні види міжособистісних стосунків, духовне єднання, трансформацію почуттів та емоційні переживання. Крім того, любов проявляється як поєднання трьох складників – еросу, філео і агапе – що створює численні комбінації і варіанти емоційного спектра, роблячи її надзвичайно динамічним і глибоким феноменом. Таким чином, концепт «любов» виступає ключовим елементом не лише у мовній та літературній картині світу, а й у культурному, моральному й психологічному осмисленні людського буття.

Зміст цього концепту постійно еволюціонує під впливом історичних, соціокультурних, релігійних і наукових змін. У сучасному гуманітарному знанні любов дедалі більше сприймається не лише як емоція чи інстинкт, а як комплексне поняття, що включає когнітивні, моральні, соціальні та комунікативні складники. Це свідчить про те, що любов є не лише особистим переживанням, а й важливим елементом культурної свідомості та суспільного життя.

Перспективу наступних досліджень вбачаємо у ґрунтовному корпусобазованому аналізі концепту «любов» та його вербалізації у творах сучасних українських та європейських авторів.

Література:

1. Айзенбарт Л.М. Термін «Концепт»: проблема визначення та підходи до вивчення. *Наукові записки ТПНУ. Літературознавство*. 2016. № 45. С. 314–325.
2. Бойко Н. І., Самборин В.Л. Об'єктивація концепту любов у романі Григорія Тютюнника «Вир». *Література та культура Полісся*. Серія : Філологічні науки. Том 111, № 25, 2024. С. 214–223.
3. Гарбера І.В. Функціонування терміна «концепт» у сучасній лінгвістиці. *Вісник Донецького Національного університету, Сер. Б: Гуманітарні науки*, № 1-2, 2014. С. 65–71.
4. Дружбяк С.В., Француз В. В. Особливості вербалізації концептів «війна» та «мир» у політичному дискурсі. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія : Філологія*. 2024. Вип. 68. С. 55–60.
5. Кириленко М.О. Трактування термінів «концепт» та «поняття» в сучасній лінгвістиці. Інноваційні психолого-педагогічні, лінгвістичні та правові засади аграрної науки в умовах міжкультурної аграрної комунікації: матеріали міжнародної науково-практичної конференції. 3 жовтня 2024 р. м. Білоцерківський НАУ. С. 53–54
6. Кожухова Г.О. До проблеми дослідження емоційних універсальних концептів (на прикладі концепту «любов»). *Наукові записки [Ніжинського державного університету ім. Миколи Гоголя]. Філологічні науки*. 2017. Кн. 1. С. 58–61.

7. Літературознавчий словник-довідник / Р. Гром'як, Ю. Ковалів та ін. Київ : Академія, 2007. 752 с.
8. Мельник Л.Б. Концепт любов у романі Олени Печорної «Фортеця для серця». *Науковий вісник ДДПУ імені І. Франка. Серія: Філологічні науки (мовознавство)*. № 15, 2021. С. 117–122.
9. Панченко О.О. Філософський фундамент дослідження концепту «Любов» у сучасній англійській мові. *Нова філологія*. 2011. № 44. С. 242–246.
10. Приходько А.М. Концепти і концептосистеми в когнітивно-дискурсивній парадигмі лінгвістики. Запоріжжя: Прем'єр, 2008. 332 с.
11. Шарапановська Ю.В. Засади вивчення концепту в лінгвістиці. *Наукові записки Міжнародного гуманітарного університету*. Одеса. 2021. Вип. 34. С. 95–99

References:

1. Aizenbart, L. M. (2016). Termin “Kontsept”: problema vyznachennia ta pidkhody do vyvchennia [The term «Concept»: The problem of definition and approaches to study]. *Naukovi zapysky TNPU. Literaturoznavstvo*, (45), 314–325. [in Ukrainian].
2. Boiko, N. I., & Samboryn, V. L. (2024). Obiektivatsiia kontseptu liubov u romani Hryhorii Tiutiunnya “Vyr” [Objectification of the concept of love in Hryhorii Tiutiunnyk's novel *Vyr*]. *Literatura ta kultura Polissia. Serii: Filolohichni nauky*, 111(25), 214–223. [in Ukrainian].
3. Harbera, I. V. (2014). Funktsionuvannia termina “kontsept” u suchasni linhvistytsi [Functioning of the term “concept” in modern linguistics]. *Visnyk Donetskoho natsionalnoho universytetu. Serii B: Humanitarni nauky*, (1–2), 65–71. [in Ukrainian].
4. Druzhbiak, S. V., & Frantsuz, V. V. (2024). Osoblyvosti verbalizatsii kontseptiv “viina” ta “myr” u politychnomu dyskursi [Peculiarities of verbalization of the concepts “war” and “peace” in political discourse]. *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Serii: Filolohiia*, (68), 55–60. [in Ukrainian].
5. Kyrylenko, M. O. (2024, October 3). Traktuvannia terminiv “kontsept” ta “poniattia” v suchasni linhvistytsi [Interpretation of the terms “concept” and “notion” in modern linguistics]. In *Innovatsiini psykholohopedahohichni, linhvistychni ta pravovi zasady ahrarnoi nauky v umovakh mizhkulturnoi ahrarnoi komunikatsii: Proceedings of the International Scientific and Practical Conference* (pp. 53–54). Bila Tserkva NAU. [in Ukrainian].
6. Kozhukhova, H. O. (2017). Do problemy doslidzhennia emotsiinykh universalnykh kontseptiv (na prykladi kontseptu “liubov”) [On the problem of studying emotional universal concepts (on the example of the concept “love”)]. *Naukovi zapysky [Nizhynskyi derzhavnyi universytet im. Mykoly Hoholia]. Filolohichni nauky*, (1), 58–61. [in Ukrainian].
7. Hromiak, R., & Kovaliv, Yu. (Eds.). (2007). *Literaturoznavchyi slovnyk-dovidnyk* [Literary studies dictionary-reference]. Kyiv: Akademiia. [in Ukrainian].
8. Melnyk, L. B. (2021). Kontsept liubov u romani Oleny Pechornoï “Fortetsia dlia sertsia” [The concept of love in Olena Pechorna's novel *Fortress for the Heart*]. *Naukovyi visnyk DDPU imeni I. Franka. Serii: Filolohichni nauky (Movoznavstvo)*, (15), 117–122. [in Ukrainian].
9. Panchenko, O. O. (2011). Filosofskyi fundament doslidzhennia kontseptu “liubov” u suchasni anhliiskii movi [The philosophical foundation of studying the concept of “love” in modern English]. *Nova filolohiia*, (44), 242–246. [in Ukrainian].
10. Prykhodko, A. M. (2008). *Kontsepty i kontseptosystemy v kohnityvno-dyskursyvni paradyhmi linhvistyky* [Concepts and concept systems in the cognitive-discursive paradigm of linguistics]. Zaporizhzhia: Premier. [in Ukrainian].
11. Sharapanovska, Yu. V. (2021). Zasady vyvchennia kontseptu v linhvistytsi [Principles of studying the concept in linguistics]. *Naukovi zapysky Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu*, (34), 95–99. [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 06.08.2025

Стаття прийнята 29.08.2025

Статтю опубліковано 27.10.2025